

ситетската автономия, както всѣка създадена отъ човѣка и за човѣка институция, има безъ съмнѣние своитѣ недостатѣци. Но нима ония, които еж противъ тая автономия и които желаятъ да се даде на министера — едно политическо лице, обикновенно съвършено чуждо на всѣка наука и на всѣкакви научни интереси — правото да уволнява по свое усмотрение „опасни за държавния редъ“ или „неспособни“ професори, могатъ макаръ за минута да допустнатъ, че при тоя редъ нѣма да се явятъ същитѣ или отъ противоположенъ характеръ злини? Ако прочее университетската автономия си е пробила пѣтъ — дѣ повече, дѣ по-малко — въ всички почти европейски (— безъ да изключваме и университетитѣ на най-централистичната държава, Франция, тѣй като и тамъ наполеоновската традиция не е вече все-силна —) и въ американскитѣ университети, то е станало не защото тя не може да бѣде злоупотрѣбявана или защото е нѣкаква съвършена човѣшка наредба, но защото тя най-добрѣ гарантира свободната мисль отъ посѣгателствата на политическата нетолерантность и отъ всезнайството и непогрѣшимостта на площадни ефемерни величия. И ако това ограждане личността на учения се счита необходимостъ въ страни като Англия и Германия, дѣто и политическитѣ водители притежаватъ висока духотна култура и общественното мнѣние е мощенъ факторъ въ живота и, най-сетнѣ, уважението къмъ човѣшката личностъ не е празна дума, — какво да кажемъ за у насъ, дѣто и общественното мнѣние е съвършено безсилно, и политическитѣ дѣйци сж